

DAVID HOCKNEY
& MARTIN GAYFORD

O ISTORIE A
IMAGINILOR
PENTRU COPII

ILUSTRATĂ DE Rose Blake

CUPRINS

Introducere 6

capitolul 1: SĂ NE GÂNDIM LA IMAGINI 8
De ce creăm imagini?

capitolul 2: IMPORTANȚA SEMNELOR 26
Ce face ca un semn să fie interesant?

capitolul 3: LUMINĂ ȘI UMBRE 42
Ce este, mai exact, o umbră?

capitolul 4: PRIVEȘTE ACEST SPAȚIU 56
Cum construiesc artiștii o scenă?

capitolul 5: OGLINZI ȘI REFLEXII 72
Cum se joacă artiștii cu lumina?

capitolul 6: PICTURA ȘI FOTOGRAFIA 84
Ce instrumente folosesc artiștii?

capitolul 7: IMAGINI MIȘCĂTOARE 100
Oare imaginile chiar se pot mișca?

capitolul 8: POVEȘTEA MERGE MAI DEPARTE 110
Ce urmează să se întâmple cu imaginile?

CRONOLOGIA INVENȚIILOR 118

GLOSAR 122

LISTA ILUSTRĂȚIILOR 124

INDEX 127

SĂ NE GÂNDIM LA IMAGINI

De ce creăm imagini?

DAVID: Imaginile sunt foarte vechi. Ar putea fi chiar mai vechi decât limbajul. Îmi place să îmi imaginez că prima persoană care a desenat un animal a fost urmărită de o altă persoană, iar când aceasta din urmă a văzut din nou creatura, a văzut-o puțin mai clar.

Atunci când creăm imagini, trebuie să privim cu atenție. Artistul care, în urmă cu aproximativ 17 000 de ani, a pictat un taur pe peretele peșterii Lascaux din sudul Franței trebuie să fi privit cu foarte mare atenție acea creatură.

Taur, Peștera Lascaux, Franța, cca. 15 000 î.Hr.

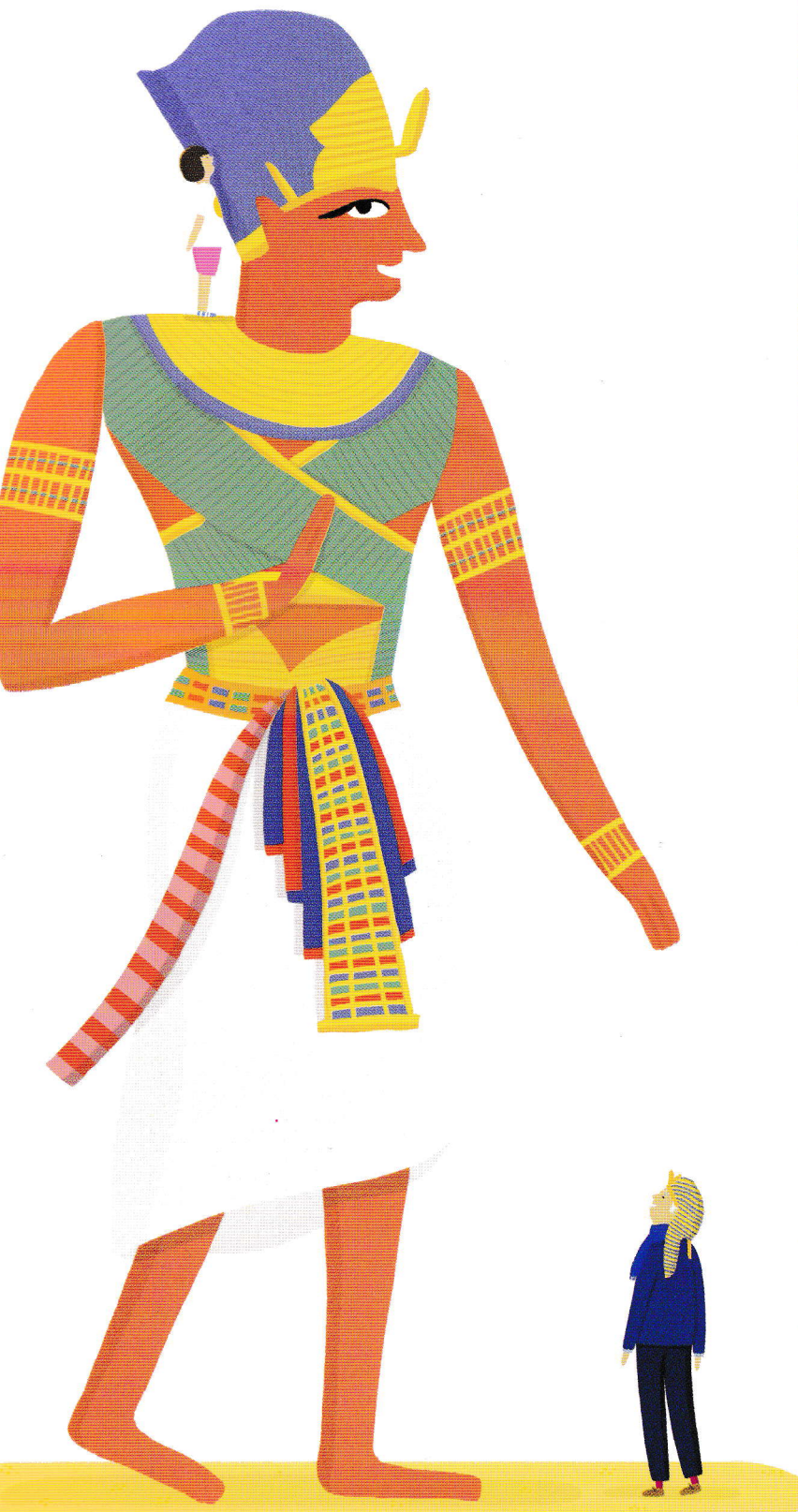

PABLO PICASSO, Bufnița, 1952

Fiecare imagine creată vreodată are propriile sale reguli – chiar și cele surprinse de o cameră de supraveghere într-o parcare. Cineva a pus camera acolo și a aranjat-o astfel încât să ocupe un anumit spațiu. Când pictorul spaniol Pablo Picasso a creat această imagine a unei bufnițe în 1952, a creat-o în așa fel, încât să fie în acord cu propriul său punct de vedere.

Fiecare dintre noi vede lumea în felul său. Chiar dacă ne uităm la un obiect mic, pătrățos – o cutie, să zicem –, unii dintre noi o vor vedea diferit față de alții. Când intrăm într-o cameră, observăm lucrurile din acea încăpere prin lentilele propriilor noastre sentimente, amintiri și interese.

MARTIN: De cele mai multe ori, când privim un obiect de artă, încercăm să ne răspundem la două întrebări: de ce a fost creată această imagine și ce semnifică ea? De asemenea, trebuie să îți pui întrebarea: ce conține această imagine? În arta egipteană, elementul vizual cel mai mare îl reprezintă pe faraon. Privește această imagine a faraonului Ramses al II-lea, pictată pe peretele unui templu din secolul al XIII-lea î.Hr. Bineînțeles, dacă l-ai fi măsurat în viața reală, ai fi descoperit că avea aceeași înălțime ca oricare alt om, dar în mintea egiptenilor el era mai mare decât restul oamenilor, așa că îl pictau conform imaginii pe care o aveau ei despre el.

DAVID: De-a lungul timpului, artiștii au căutat diferite mijloace de a reda lumea noastră tridimensională pe o suprafață plană, cum este o bucată de hârtie sau o pânză. Din acest punct de vedere, o imagine poate fi comparată cu o hartă. Sarcina unui creator de hărți este aceea de a descrie caracteristicile unui obiect curbat – respectiv, Pământul – pe suprafața unui obiect plat. Este imposibil să faci asta cu exactitate! De aceea, putem spune că toate hărțile reflectă bagajul de cunoștințe și interesele persoanei care a creat acele hărți. Același lucru se întâmplă și în cazul imaginilor.

MARTIN: Dacă studiem istoria imaginilor, putem observa conexiuni între imagini care provin din timpuri și locuri foarte diferite. Doi oameni aflați într-o încăpere, o privesc ce se întinde printr-o fereastră și un animal de companie – toate acestea se regăsesc atât în *Portretul soților Arnolfini* realizat de Jan van Eyck, cât și în lucrarea ta, *Domnul și doamna Clarck și Percy* (vezi pagina următoare), pictată peste cinci sute de ani mai târziu.

Van Eyck a lucrat în Olanda, în secolul al XV-lea. Picturile sale aveau un aer de prospețime și noutate și arătau foarte diferit față de lucrările realizate de restul artiștilor din acea epocă. Suprapunând straturile de vopsea în ulei, obținea nuanțe cromatice intense și profunde și detalii delicate. Artistul a pictat această lucrare, care îl înfățișează pe Giovanni Arnolfini, un comerciant din Bruges, și pe soția acestuia, în anul 1434.

DAVID: Picturile lui Van Eyck sunt pline de obiecte înfățișate într-o manieră complet nouă pentru acea vreme. Până în acel moment, niciun alt pictor nu inclusese în lucrările sale o oglindă precum cea din portretul Arnolfinilor. Trebuie să fi fost dificil pentru Van Eyck să o deseneze. Dar, după aceea, orice artist care a realizat un astfel de element pe pânza sa, a avut pictura lui Van Eyck drept exemplu. Este o regulă valabilă pentru aproape orice element al acestei lucrări: sabotii din lemn, ușor murdări, portocalele de pe pervazul ferestrei și candelabrul. Odată ce Van Eyck a descoperit modalitatea de a le picta, restul artiștilor au avut posibilitatea de a-i imita tehnica.

